

۲۹۴۱۱/ ۲۸۴۸۹

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

۱۳۶۲ / ۵ / ۱۰

بسمه تعالی

ورود به دبیرخانه شورای نگهبان
شماره ثبت: ۸۴، ۱۱، ۷۱۵۲
تاریخ ثبت:
اقدام کننده: ۸۴، ۵، ۱۶ عصر

جناب آقای حداد عادل

رئیس محترم مجلس شورای اسلامی

لایحه "آزادی اطلاعات" که بنا به پیشنهاد معاونت حقوقی و امور
مجلس رئیس جمهور در جلسه مورخ ۱۳۸۴/۴/۱۲ هیئت وزیران به
تصویب رسیده است، جهت طی تشریفات قانونی به پیوست تقدیم
می گردد.

سید محمد حسینی

رئیس جمهور

رونوشت: دفتر رئیس جمهور، دفتر معاون اول رئیس جمهور، شورای
نگهبان، دفتر معاون حقوقی و امور مجلس رئیس جمهور، کلیه وزارتخانه
ها، سازمانها و مؤسسات دولتی و نهادهای انقلاب اسلامی، دبیرخانه شورای
اطلاع رسانی دولت و دفتر هیئت دولت.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

بسمه تعالی

مقدمه توجیهی:

با توجه به اهمیت و جایگاه والای آزادی اطلاعات به عنوان یکی از مؤلفه های اساسی تحقق طبیعت مشارکتی دموکراسی و نظر به اینکه کسب اطلاع مردم از اطلاعات موجود در دستگاههای دولتی یکی از حقوق قانونی شهروندان محسوب می گردد و با عنایت به آثار مثبت ناشی از اطلاع رسانی نسبت به عملکرد حکومت از قبیل مسئولیت پذیر ساختن حکومت در برابر مردم و حمایت از شهروندان در برابر سوء استفاده از اختیارات دولتی؛ بهبود تصمیم گیریهای دولت در راستای تقویت یا اصلاح وضعیت موجود و احتراز از اشتباهات تاریخی و فراهم نمودن زمینه مبارزه علیه فساد در دستگاههای دولتی و با لحاظ نبودن قانون جامع در این زمینه و با الهام از اصول مختلف قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در خصوص ایجاد و تقویت مکانیزمهای لازم برای نظارتهای مردمی بر عملکرد دولت و با لحاظ اسناد و کنوانسیونهای بین المللی و قوانین و مقررات سایر کشورها، قوانین موضوعه و به منظور فراهم ساختن بستر مناسب برای شکل گیری نظام شفاف و پاسخگو و در نهایت مردمسالاری واقعی و برای اتخاذ تدابیر حقوقی لازم برای کمک به اجرای اصول قانون اساسی و رفع ایرادات قوانین و مقررات مربوط به اطلاع رسانی و شناسائی این اصل بنیادین در عرصه تنظیم روابط مردم و دولت؛ لایحه زیر جهت طی تشریفات قانونی تقدیم می شود:

لایحه "آزادی اطلاعات"

فصل اول - تعاریف و کلیات

بند اول - تعاریف

ماده ۱- در این قانون اصطلاحات زیر در معانی مشروح مربوط به کار می رود:

الف - اطلاعات: هر نوع داده و معلوماتی که امکان انتقال آن وجود دارد اعم از آنکه در اسناد مندرج باشد یا به طور شفاهی بیان شود یا در یک نرم افزار ذخیره گردیده و یا در هر وسیله یا شیئی دیگری ضبط شده باشد.

ب - اطلاعات شخصی: اطلاعات وابسته به شخصیت افراد نظیر نام و نام خانوادگی، نشانیهای محل سکونت و محل کار، شماره های تلفن، وضعیت زندگی خانوادگی، عاداتهای فردی، ناراحتیهای جسمی و شماره کارتهای اعتباری و همچنین اطلاعات راجع به وضعیت زندگی جنسی، اعتقادات (اعم از فلسفی، مذهبی و سیاسی)، عضویت در احزاب یا تشکلهای صنفی و وضعیت نژادی، قومی و قبیله ای افراد است.

پ - اطلاعات عمومی: اطلاعاتی است که غیرشخصی بوده و از مصادیق مستثنیات فصل چهارم این قانون نباشد.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

ت - مؤسسات عمومی: سازمانها و نهادهای وابسته به حاکمیت به معنای اعام کلمه شامل تمام ارکان و اجزاء آن که در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران آمده است.

ث - مؤسسات خصوصی: از نظر این قانون، مؤسسه خصوصی شامل هر مؤسسه انتفاعی و غیر انتفاعی به استثنای مؤسسات عمومی است.

بند دوم - آزادی اطلاعات

ماده ۲- هر شخص ایرانی حق دسترسی به اطلاعات عمومی را دارد، مگر آنکه قانون منع کرده باشد. استفاده از اطلاعات عمومی یا انتشار آنها تابع قوانین و مقررات مربوط خواهد بود.

ماده ۳- هر شخصی حق دارد از انتشار یا پخش اطلاعاتی که به وسیله او تهیه شده ولی در جریان آماده سازی آن برای انتشار تغییر یافته است جلوگیری کند، مشروط به آنکه اطلاعات مزبور به سفارش دیگری تهیه نشده باشد که در این صورت تابع قرارداد بین آنها خواهد بود. اجبار تهیه کنندگان اطلاعات عمومی و روزنامه نگاران به انتشار یا پخش اطلاعات ممنوع است.

ماده ۴- هر شخص ایرانی حق دارد آشکارا با رعایت قوانین از فعالیتهای ارکان و اجزای مختلف حکومت و فعالیت مأموران آنها انتقاد کند.

ماده ۵- اجبار تهیه کنندگان و اشاعه دهندگان اطلاعات به افشای منابع اطلاعات خود ممنوع است و این امر نافی مسئولیت تهیه کنندگان و اشاعه دهندگان اطلاعات نمی باشد.

بند سوم - حق دسترسی به اطلاعات

ماده ۶- مؤسسات عمومی مکلفند اطلاعات موضوع این قانون را مطابق با اصول زیر در دسترس مردم قرار دهند:

الف - دسترسی به اطلاعات حق مردم است؛

ب - دسترسی باید در حداقل زمان ممکن صورت گیرد؛

پ - دسترسی بدون تبعیض و عمومی باشد؛

ت - اطلاعاتی که متضمن حق و تکلیف برای مردم است باید از طریق انتشار و اعلان عمومی و رسانه های همگانی به آگاهی مردم برسد.

تبصره - استثنائات وارد بر حق دسترسی ضرورتاً باید مستند به قانون و محدود به اطلاعات طبقه بندی شده باشد.

ماده ۷- مؤسسات خصوصی موظفند با رعایت مقررات این قانون اطلاعات مورد نیاز افراد را که برای اجرای حقوق یا حمایت از حقوق آنها ضروری است در دسترسشان قرار دهند، مگر اینکه با حقوق مسلم قانونی مؤسسه مغایرت داشته باشد.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

فصل دوم - آیین دسترسی به اطلاعات

بند اول - درخواست دسترسی به اطلاعات و مهلت پاسخگویی به آن

ماده ۸- درخواست دسترسی به اطلاعات شخصی تنها از اشخاص حقیقی که اطلاعات به آنها مربوط می‌گردد یا نماینده قانونی آنان پذیرفته می‌شود.

ماده ۹- مؤسسه عمومی نمی‌تواند از متقاضی دسترسی به اطلاعات هیچ گونه دلیل یا توجیهی جهت تقاضایش مطالبه کند.

ماده ۱۰- مؤسسه عمومی یا خصوصی باید به درخواست دسترسی به اطلاعات در سریعترین زمان ممکن پاسخ دهند و در هر صورت مدت زمان پاسخ نمی‌تواند حداکثر بیش از ۳۰ روز از زمان دریافت درخواست باشد. ضوابط مربوط به درخواست و مهلت‌های مربوط به ارائه اطلاعات با توجه به خصوصیات آنها تابع آیین‌نامه‌ای خواهد بود که ظرف مدت شش ماه از تاریخ تصویب این قانون بنا به پیشنهاد کمیسیون آزادی اطلاعات، به تصویب هیئت وزیران می‌رسد.

بند دوم - نحوه پاسخ به درخواستها

ماده ۱۱- پاسخ مؤسسات عمومی به درخواستهای دسترسی به اطلاعات، در صورت تقاضای درخواست کننده باید به صورت مکتوب یا الکترونیکی بوده و حسب مورد شامل موضوعات زیر باشد:

الف - روش در اختیار قرار دادن اطلاعات درخواست شده؛

ب - محلی که اطلاعات درخواست شده در آنجا در اختیار او قرار داده می‌شود؛

پ - مدت زمانی که متقاضی می‌تواند به اطلاعات دسترسی داشته باشد؛

ت - دلایل کافی برای امتناع و استنکاف از پاسخگویی به تمام یا هر بخش از درخواست اطلاعات؛

ث - در صورت امتناع از پاسخگویی بیان کند که آیا مؤسسه عمومی اطلاعات درخواست شده را دارد یا نه؛

ج - حق اعتراض درخواست کننده به تصمیم آن مؤسسه و مهلت آن؛

چ - در صورت امکان نام و نشانی مؤسسه یا مؤسسات دیگری که اطلاعات تفصیلی درباره موضوع مورد نظر متقاضی را دارند.

ح - هزینه هایی که در صورت لزوم متقاضی باید مطابق این قانون در رابطه با یک بخش از درخواست یا تمام آن بپردازد.

ماده ۱۲- پاسخی که توسط مؤسسات خصوصی به درخواستهای دسترسی به اطلاعات داده می‌شود باید به صورت کتبی یا الکترونیکی و حسب مورد شامل موضوعات زیر باشد:

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

الف - هزینه هایی که در صورت لزوم در رابطه با درخواست باید پرداخت شود؛

ب - شکل دسترسی متقاضی به اطلاعات درخواست شده؛

پ - دلایل کافی در رابطه با رد درخواست یا بخشی از آن؛

ت - حق اعتراض به تصمیم آن مؤسسه و مهلت آن.

بند سوم - هزینه ها

ماده ۱۳ - دستگاههای دولتی مشمول این قانون می توانند برای ارائه اطلاعات درخواستی از اشخاص حقیقی و حقوقی با رعایت این قانون و وظایف ذاتی خود طبق تعرفه های عادلانه هزینه دریافت کنند. تعرفه این گونه هزینه ها و موارد معافیت از دریافت هزینه بنا به پیشنهاد هر یک از دستگاههای اجرایی به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید.

تبصره ۱ - هزینه های یادشده باید متعارف و معقول بوده و نباید از هزینه های واقعی جستجو، آماده سازی و در اختیار قراردادن اطلاعات که برای پاسخگویی به درخواست لازم است تجاوز کند.

تبصره ۲ - دریافت هزینه برای ارائه اطلاعات شخصی متقاضی و اطلاعاتی که عمومی محسوب می شود و مصرف عام و فراگیر دارد ممنوع است.

بند چهارم - روشهای دسترسی به اطلاعات

ماده ۱۴ - مؤسسه دریافت کننده درخواست دسترسی به اطلاعات باید تا حد امکان اطلاعات درخواستی را به شکل پیشنهادی متقاضی در دسترس او قرار دهد، مشروط به اینکه این امر موجب اختلال در فعالیت متعارف مؤسسه و زیان به نگهداری اسناد نگردیده و امکانات لازم نیز وجود داشته باشد.

بند پنجم - فقدان اطلاعات درخواست شده در مؤسسه موردنظر

ماده ۱۵ - مؤسسات عمومی مکلفند برای اجرای صحیح و دقیق و کامل این قانون یکی از واحدهای موجود خود (ترجیحاً واحدهای اطلاع رسانی و روابط عمومی و تبلیغات) را مسئول پاسخگویی به کلیه تقاضاهای اطلاعات از آن مؤسسه نمایند و واحد مزبور مکلف است اطلاعات درخواستی را در چارچوب این قانون راساً تهیه و در اختیار متقاضی قرار دهد و یا افراد متقاضی را به واحد سازمانی ذی ربط در آن مؤسسه ارجاع و یا فقدان اطلاعات تقاضا شده را به متقاضی اعلام نماید.

تبصره - در صورتی که اطلاعات تقاضا شده در مؤسسه مورد مراجعه متقاضی وجود نداشته باشد مؤسسه مربوط تا حد امکان متقاضی را به سایر مؤسسات عمومی راهنمایی و هدایت خواهد نمود.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

بند ششم - درخواستهای تکراری

ماده ۱۶- اگر مؤسسه عمومی یا خصوصی به درخواست یک شخص پاسخ متناسب داده باشد مکلف نیست به درخواست مشابه همان شخص که ظرف مدت یک ماه پس از درخواست اول داده شده پاسخ دهد، مگر اینکه در مدت مزبور محتوای اطلاعات مورد درخواست به نحو قابل توجهی تغییر کرده باشد.

فصل سوم - ترویج شفافیت

بند اول - تعیین واحد اطلاع رسانی

ماده ۱۷- مؤسسات عمومی در اجرای ماده (۱۵) این قانون موظفند برای تسهیل اجرای وظایف واحد مربوط نسبت به موارد ذیل اقدام نمایند:

الف - بهترین رویه و شیوه های نگهداری اسناد و اطلاعات، بایگانی را جهت در اختیار قرار دادن آنها به متقاضیان طراحی کنند؛

ب - به عنوان مرجعی جهت دریافت درخواستهای اطلاعات و کمک به افرادی که در جستجوی اطلاعات هستند و دریافت اعتراضات افراد راجع به نحوه عملکرد مؤسسه عمومی در زمینه رعایت این قانون عمل کند؛

پ - اطلاعات مورد نیاز درباره مسئول واحد مربوط نظیر نام و نام خانوادگی، وظیفه و شیوه های تماس با او را جهت دسترسی آسان افراد جامعه به وی اعلان کنند.

بند دوم - تکلیف به انتشار

ماده ۱۸- هر یک از مؤسسات عمومی باید جز در مواردی که اطلاعات دارای طبقه بندی می باشد، در راستای نفع عمومی و حقوق شهروندی دست کم به طور سالانه اطلاعات عمومی شامل عملکرد و بیان خود را با استفاده از امکانات رایانه ای و حتی الامکان در یک کتاب راهنما که از جمله می تواند شامل موارد زیر باشد، منتشر سازد و در صورت درخواست شهروند با اخذ هزینه تحویل دهد:

الف - اهداف، وظایف، سیاستها و خط مشیها، ساختار؛

ب - روشها و مراحل اتمام خدماتی که مستقیماً به اعضای جامعه ارائه می دهد؛

پ - سازوکارهای شکایت شهروندان از تصمیمات یا اقدامات آن مؤسسه؛

ت - انواع و اشکال اطلاعاتی که در آن مؤسسه نگهداری می شود و آیین دسترسی به آنها؛

ث - اختیارات و وظایف ماموران ارشد خود؛

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

ج - تمام سازوکارها یا آیینهایی که به وسیله آنها اشخاص حقیقی و حقوقی و سازمانهای غیردولتی می توانند در اجرای اختیارات آن واحد مشارکت داشته یا به نحو دیگری مؤثر واقع شوند.

ماده ۱۹- مصوبه و تصمیمی که موجد حق یا تکلیف عمومی است قابل طبقه بندی به عنوان اسرار دولتی نمی باشد و انتشار آنها الزامی خواهد بود.

ماده ۲۰- هرگاه اطلاع رسانی متعارف و معقول درباره مصوباتی که حق یا تکلیف عمومی ایجاد می کنند صورت نگرفته باشد و متخلف اثبات کند که هیچ گونه اطلاعی از آن مصوبات نداشته و بدون آنکه مرتکب تقصیر شده باشد نسبت به آنها جاهل بوده است، چنانچه تصمیمات اتخاذ شده نهایی نگردیده باشد، کلیه اقدامات انجام شده از سوی مؤسسات عمومی ابطال گردیده و تصمیمات مجدداً پس از اطلاع رسانی متعارف و معقول اتخاذ می گردد. در صورتی که تصمیمات اتخاذ شده نهایی شده باشد، مؤسسات عمومی مجاز نخواهند بود فرد یادشده را به دلیل تخلف از مصوبه مذکور مسئول شناخته و مورد تعقیب اداری، انضباطی یا مشمول جریمه قرار دهد. در این گونه موارد مدیران متخلف مطابق مقررات مربوط مسئول خواهند بود.

بند چهارم - آموزش مأموران و نگهداری از اطلاعات

ماده ۲۱- مؤسسه عمومی مکلف است مأموران خود را به گونه ای آموزش دهد و اطلاعات خود را به شیوه ای نگهداری کند که دسترسی به آنها را بدان گونه که در این قانون پیش بینی شده تسهیل نماید.

بند پنجم - گزارش واحد اطلاع رسانی به کمیسیون آزادی اطلاعات

ماده ۲۲- مؤسسات عمومی موظفند از طریق واحد اطلاع رسانی یا واحد مربوط، سالانه گزارشی درباره فعالیتهای آن مؤسسه در اجرای این قانون به کمیسیون آزادی اطلاعات ارائه دهد. گزارش مذکور باید از جمله شامل موارد زیر باشد:

الف - آمار و عناوین درخواستهای دسترسی به اطلاعات که به وسیله آن واحد دریافت شده و جزئاً یا کلاً پذیرفته یا رد شده است؛

ب - مواردی که درخواستهای دسترسی به اطلاعات به طور جزئی یا کلی رد شده است و مواد قانونی مورد استناد؛

پ - دستور العمل یا نحوه محاسبه هزینه های دسترسی به اطلاعات که بر عهده متقاضیان گذاشته شده است؛

ت - فعالیتهایی که مؤسسه در زمینه انتشار، نگهداری از اطلاعات و آموزش مأموران انجام داده است.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

فصل چهارم - استثنائات دسترسی به اطلاعات

بند اول - اسرار دولتی:

ماده ۲۳- در صورتی که درخواست متقاضی به اسناد و اطلاعات طبقه بندی شده (اسرار دولتی) مربوط باشد مؤسسات عمومی باید از در اختیار قرار دادن آنها امتناع کنند. دسترسی به اطلاعات طبقه بندی شده تابع قوانین و مقررات خاص خود خواهد بود.

بند دوم - حمایت از حریم خصوصی:

ماده ۲۴- چنانچه اطلاعات درخواست شده مربوط به حریم خصوصی اشخاص باشد و یا در زمره اطلاعاتی باشد که با نقض احکام حریم خصوصی تحصیل شده است، درخواست دسترسی باید رد شود.
ماده ۲۵- مؤسسات مشمول این قانون در صورتی که پذیرش درخواست متقاضی متضمن افشای غیرمعمول اطلاعات شخصی درباره یک شخص حقیقی ثالث باشد باید از در اختیار قرار دادن اطلاعات درخواست شده خودداری کنند؛ مگر آنکه:

الف - شخص ثالث به نحو صریح به افشای اطلاعات راجع به خود رضایت داده باشد؛

ب - شخص متقاضی، ولی یا قیم یا وکیل شخص ثالث باشد در حدود اختیارات خود؛

پ - متقاضی در زمره خویشان طبقه اول تا درجه سوم یا طبقه دوم تا درجه اول شخص ثالث باشد و دسترسی به اطلاعات شخصی او برای اطلاع از حیات، سلامتی یا آزادی او و انجام سایر اقدامات مقتضی ضروری باشد.

ت - متقاضی یکی از مؤسسات عمومی باشد و اطلاعات درخواست شده در چارچوب قانون مستقیماً به وظایف آن به عنوان یک مؤسسه عمومی مرتبط باشد.

بند سوم - حمایت از سلامتی:

ماده ۲۶- در صورتی که مؤسسات مشمول این قانون با توجه به قرائن و اوضاع و احوال ظن قوی داشته باشند که در اختیار قرار دادن اطلاعات درخواست شده، جان یا سلامت افراد را به مخاطره می اندازد باید از در اختیار قرار دادن اطلاعات امتناع کنند.

بند چهارم - حمایت از اطلاعات تجاری

ماده ۲۷- در اختیار قرار دادن اطلاعات اشخاص که متضمن ورود خسارت به منافع تجاری یا مالی آنها باشد ممنوع است. مؤسسات مشمول این قانون می توانند از در اختیار قرار دادن اطلاعات طبقه بندی شده خودداری نمایند. موارد مورد تصریح قانونی از شمول حکم این ماده مستثنا است.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

بند پنجم - سایر موارد

ماده ۲۸ - مؤسسات مشمول این قانون مکلفند در مواردی که ارائه اطلاعات درخواست شده به تحقق امور زیر لطمه شدید وارد می نماید از دادن آنها خودداری کنند:

الف - امنیت و آسایش عمومی؛

ب - پیشگیری از جرایم یا کشف آنها، بازداشت یا تعقیب مجرمان؛ مشروط به اینکه به حقوق متهمان و محکومان لطمه وارد نسازد؛

پ - ممیزی مالیات یا عوارض قانونی یا وصول آنها؛

ت - اعمال نظارت بر مهاجرت به کشور.

بند ششم - حمایت از محیط زیست

ماده ۲۹ - استثنائات موضوع مواد (۲۳) الی (۲۸) شامل اطلاعات راجع به وجود یا بروز خطرات زیست محیطی و تهدید سلامت عمومی نمی گردد.

بند هفتم - قابلیت تفکیک

ماده ۳۰ - چنانچه درخواست دسترسی به اطلاعات، مربوط به مواردی باشد که در زمره یکی از استثنائات این فصل قرار می گیرد، آن بخش از اطلاعات که مشمول استثناء نمی باشد، باید تا اندازه‌ای که به طور معقول از اطلاعات استثناء شده تفکیک پذیر است، جدا شده و در دسترس متقاضی قرار گیرد.

فصل پنجم - کمیسیون آزادی اطلاعات

بند اول - تشکیل کمیسیون

ماده ۳۱ - به منظور حمایت از آزادی اطلاعات و دسترسی همگانی به اطلاعات موجود در مؤسسات عمومی و مؤسسات خصوصی که خدمات عمومی ارائه می دهند، سیاستگذارهای لازم در عرصه اطلاع رسانی، نظارت کلی بر حسن اجرا، رفع اختلاف در چگونگی ارائه اطلاعات موضوع این قانون از طریق ایجاد وحدت رویه، فرهنگسازی، ارشاد و ارائه نظرات مشورتی، کمیسیون آزادی اطلاعات با ترکیب زیر تشکیل می شود:

الف - وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی (رئیس کمیسیون).

ب - نماینده رئیس جمهور

پ - وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات یا معاون ذی ربط وی.

ت - وزیر اطلاعات یا معاون ذی ربط وی.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

ث - وزیر دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح یا معاون ذی ربط وی.
 ج - رئیس سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور یا معاون ذی ربط وی.
 چ - یک نفر از قضات دیوان عدالت اداری به انتخاب رئیس قوه قضائیه.
 ح - یک نفر به انتخاب اتحادیه سراسری کانونهای وکلای دادگستری ایران.
 تبصره ۱- دبیرخانه کمیسیون یادشده در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تشکیل می گردد. نحوه تشکیل جلسات و اداره آن و وظایف دبیرخانه به پیشنهاد کمیسیون مذکور به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید.

تبصره ۲- اعضاء کمیسیون یادشده برای مدت سه سال انتخاب می شوند.
 ماده ۳۲- کمیسیون یادشده برای اجرای وظایف خود می تواند نسبت به انجام بررسی و در صورت لزوم اخذ مدارک و اطلاعات از مؤسسات در حدود قانون اقدام نماید و مؤسسات ذی ربط ملزم به همکاری با کمیسیون می باشند.

بند دوم - گزارش کمیسیون

ماده ۳۳- کمیسیون باید هر ساله گزارشی درباره رعایت این قانون در مؤسسات مشمول این قانون و فعالیتهای خود را به مجلس شورای اسلامی و رئیس جمهور تقدیم کند.

فصل ششم - مسئولیتهای مدنی و کیفری

ماده ۳۴- هر شخصی اعم از حقیقی یا حقوقی که در نتیجه انتشار اطلاعات غیرواقعی درباره او به منافع مادی و معنوی او صدمه وارد شده است حق دارد تا اطلاعات مذکور را تکذیب کند یا توضیحاتی در باره آنها ارائه دهد و مطابق با قواعد عمومی مسئولیت مدنی جبران خسارتهای وارد شده را مطالبه نماید.

ماده ۳۵- ارتکاب عمدی اعمال زیر جرم می باشد و مرتکب به پرداخت جزای نقدی از سیصد هزار (۳۰۰/۰۰۰) ریال تا یکصد میلیون (۱۰۰/۰۰۰/۰۰۰) میلیون ریال با توجه به میزان تأثیر، دفعات ارتکاب جرم و وضعیت وی محکوم خواهد شد:

- الف - هر فعل یا ترک فعلی که مانع دسترسی به اطلاعات برخلاف مقررات این قانون شود؛
- ب - هر فعل یا ترکی فعلی که مانع انجام وظیفه کمیسیون آزادی اطلاعات یا وظیفه اطلاع رسانی مؤسسات عمومی برخلاف مقررات این قانون شود؛
- پ - امحای جزئی یا کلی اطلاعات بدون داشتن اختیار قانونی؛
- ت - عدم رعایت مقررات این قانون در خصوص مهلتهای مقرر.

جمهوری اسلامی ایران
رئیس جمهور

چنانچه هر یک از جرائم یادشده، در قوانین دیگر مستلزم مجازات بیشتری باشد همان مجازات اعمال می شود.

ماده ۳۶- آیین نامه اجرایی این قانون ظرف حداکثر سه ماه از تاریخ تصویب، توسط وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و با همکاری دستگاههای ذی ربط تهیه و به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید.

وزیر دادگستری

رئیس جمهور

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی